

Arrest

nr. 238 319 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 2 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Italië. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden

in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatuut geen toegang zou hebben gekregen tot bepaalde diensten (bescherming, arbeidsmarkt, huisvesting en medische hulp), of dat hij zich zorgen baart over het al dan niet kunnen verkrijgen van bepaalde diensten weet hij niet hard te maken, vermits hij niet verder komt dan beweringen. Bovendien blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij enige inspanningen gedaan heeft om sinds hem de subsidiaire bescherming werd verleend, hij , alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen geloofwaardige elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De verzoekende partij betoogt in haar pleitnota van 2 juli 2020 zich niet akkoord te kunnen verklaren met voormelde beschikking en stelt: *"Verzoekende partij moest op straat leven en werd racistisch behandeld (p. 5 CGVS) Verzoekende partij kon geen werk vinden, geen geld verdienen, geen huis huren,... waardoor zij de criminaliteit in gedwongen werd (p. 18 CGVS)."* Zij voert aan dat het niet zomaar een blote bewering is, doch wel een lot dat vele vluchtelingen in Italië moeten ondergaan. De verzoekende partij betoogt verder dat de discriminatie en slechte behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen tevens werd vastgesteld en veroordeeld door de Commissaris van de mensenrechten waarna zij citeert uit een artikel van februari 2019: *"The Commissioner calls on Italy to uphold the human rights of refugees, asylum seekers en migrants"* en dat racisme, discriminatie en geweld tegen vluchtelingen meer en meer toeneemt in Italië waarna zij citeert uit een artikel *"Warning of 'dangerous acceleration' in attacks on immigrants in Italy"*. Zij besluit: *"Dit zijn uiteraard geen "fait divers". Integendeel, het is één van de meest onmenselijke en vernederende zaken die een individu kan meemaken. Het valt dan ook niet te begrijpen dat de beschikking dit zelfs niet au sérieux lijkt te willen nemen. Gezien al het voorgaande, kan verzoekende partij zich dan ook niet akkoord verklaren met de beschikking die haar vrees en relaas in twijfel trekt."*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verwijzen naar informatie betreffende de algemene situatie in Italië, zonder een daadwerkelijk concrete repliek te formuleren op de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond. De verzoekende partij uit met haar betoog dat de beschikking haar verklaringen niet *“au sérieux lijkt te willen nemen”*, niet meer dan loutere kritiek. Zij gaat hierbij volledig voorbij aan en doet zij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. De bestreden beslissing duidt op goede gronden en op omstandige wijze het volgende aan:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaarde dat u in Italië, behalve door de politie te zijn gearresteerd voor diefstal en te horen hebben gekregen dat u voor twee jaar zou opgesloten worden indien men u in de loop van de vijf volgende jaren nog zou betrappen –een incident van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, geen problemen kende met de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p.4,5). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u zonder problemen in geval van moeilijkheden een beroep kon doen op de plaatselijke Italiaanse autoriteiten. Zo kon u in Rome vlot bij de politie een klacht indienen na te zijn overvallen en te zijn beroofd van uw documenten. De politie maakte hierbij u een attest op van verlies van documenten en gaf u dit mee zodat u opnieuw documenten kon regelen (notities CGVS, p.5). Ook was u in staat in een dorp bij Parma een klacht in te dienen tegen een landbouwer die u niet wilde uitbetalen voor één dag werk, waarna de politie de man kwam ondervragen (notities CGVS, p.21).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u dan ook enkel uw levensomstandigheden in Italië gelden.

Wat betreft uw klacht na het verlies van uw documenten er niet in te zijn geslaagd nieuwe documenten te verkrijgen, dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk maakt dat u alsnog niet in staat zou zijn geweest om uw documenten te ontvangen. Op de vraag waar u na het verlies van documenten uw licht was gaan opsteken hoe u aan nieuwe documenten kon geraken, komt u niet verder dan te melden dat u een aangifte van verlies bij de politie had gedaan (notities CGVS, p.28,29). Op de vraag of u vluchtelingenorganisaties hierover had verwittigd zei u enkel niet te hebben geweten waar dat kon. Dat u langs de ene kant verklaart bij organisaties navraag te hebben gedaan of u een opleiding, werk en een woonst kon hebben, maar langs de andere kant aangeeft niet te weten waar u met uw probleem aangaande uw verloren documenten terecht zou kunnen is niet overtuigend (notities CGVS, p.29). Wanneer u wordt gevraagd hoe andere mensen die hun documenten verliezen wel in staat blijken hun documenten terug te regelen, stelde u dat deze mensen een woonst huren en dat dan kunnen regelen (notities CGVS, p.30). Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om nieuwe documenten te regelen, mits het voorleggen van een adres (notities CGVS, p.29,30).

Aangaande uw bewering geen woonst te hebben gevonden in Italië, verklaart u sinds het verlaten van uw opvangcentra in Campobasso en Isernia, voornamelijk dakloos te zijn geweest. Er dient hierover verder te worden vastgesteld dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatuut en het verlaten van uw opvangcentrum, enkel actief probeerde u opnieuw in een opvangcentrum te laten registreren (notities CGVS, p.25). Gepolst of u bij de gemeente in Isernia (regio Molise), waar u eerder werd opgevangen, had nagevraagd hoe u er zich kon settelen zei u: “neen” (notities CGVS, p.18). Uw uitleg, u via een organisatie waarvan u de naam niet meer kent, tevergeefs te hebben laten registreren voor een huisvestingsproject in Rome, staat u verder helemaal niet aan de hand van enig document (notities CGVS, p.23). U gaf enkel aan dat u deze papieren kwijt was geraakt wanneer dronken mannen u van uw rugzak hadden beroofd. Van uw aangifte van verlies van documenten die u van de politie had ontvangen legde u echter evenmin een attest neer. U stelde enkel dat u dit document in Noorwegen kwijt was geraakt (notities CGVS, p.25). Nagegaan of u, bij de melding dat u niet aan de voorwaarden voldeed om aan dit woonproject deel te kunnen nemen, andere instanties had aangesproken met betrekking tot huisvesting zei u enkel: “Dat bestaat niet. Enkel die projecten” (notities CGVS, p.24). Op de vraag waarom het voor u niet mogelijk was om een woonst te huren (notities CGVS, p.25) gaf u enkel aan dat men hiervoor dient te betalen en u door geen werk te hebben dit niet kon. De door u aangehaalde uitleg over uw onvermogen een woonst te vinden bevindt zich dan ook louter in een socio-economisch sfeer. Dergelijke problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming. Wel gaf u aan dat indien u, zoals momenteel, over geld zou beschikken, het wel degelijk mogelijk is om een woonst te huren in Italië (notities CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt dan ook helemaal niet dat het voor u onmogelijk zou zijn om alsnog een onderkomen te vinden in Italië.

Wat betreft uw onvermogen om werk te vinden in Italië beweerde u, behalve één dag op een landbouwweld in een dorp bij Parma zonder betaald te zijn te hebben gewerkt, nooit meer werk hebben

gevonden en bijgevolg niet in staat zijn geweest om u zelf te onderhouden (notities CGVS, p.19,20). Wanneer u werd gevraagd welke stappen u dan concreet had ondernomen om werk te zoeken/vinden, stelde u: "Ik heb overal werk gezocht waar ik kwam, ik ging naar plaatsen waar wagens gewassen werden, ik werkte er gratis om kans te maken op werk, in nog andere plaatsen ook in de landbouw, om aan een job te geraken" (notities CGVS, p. 19). Dat u in uw twee jaar durende verblijf in Italië er niet in bent geslaagd ook maar één betaalde job te vinden, beweerde door de arbeidsbureaus waar u was ingeschreven enkel vrijwilligerswerk te hebben aangeboden gekregen, is niet aannemelijk. Daar u aangaf dat er wel werkmogelijkheid was in Sicilië, werd u gevraagd of u daar bent op ingegaan. U ontkende deze mogelijkheid te hebben aangegrepen stellende dat deze plaats te ver was (notities CGVS, p.21). Dat u, na uw internationale beschermingsstatuut in Italië te hebben ontvangen, wel besluit om over en weer te reizen tussen verschillende Europese landen en er te gaan asielshoppen, het geld dat u er ontving op te sparen om uw verdere reizen te betalen, maar er zelfs niet aan dacht om naar Sicilië te trekken waar werk in de landbouw voorhanden was, is ontstellend en wijst er geenszins op dat u serieus van plan was om op werkaanbiedingen in te gaan.

Uiteindelijk gaf u aan dat, indien u werk zou vinden in Italië, het voor u wel degelijk mogelijk was om er te blijven (notities CGVS, p.28). Gelet op bovenstaande vaststellingen, brengt dan ook geen elementen aan waarom het voor u op langere termijn niet mogelijk zou zijn geweest om in Italië alsnog werk te vinden.

Betreffende uw klacht geen recht te hebben gehad op medische hulp, werd u gevraagd welke problemen u in dit geval had ondervonden. U legde uit geen specialist te kunnen betalen als u zich zou laten onderzoeken op uw aandoening vitiligo (notities CGVS, p.27). Gepolst hoe medische hulp was geregeld en waar u allemaal recht op had, stelde u dat u tijdens uw verblijf in opvangcentra het recht had om een zorgpas aan te vragen die voor vijf jaar geldig was en waarmee u van medische hulp kon genieten. U beweerde echter deze kaart niet te hebben aangevraagd omdat u niet zou hebben geweten dat dit bestond. Dat u na uw jarenlang verblijf in verschillende Europese landen waar u asielprocedures opstartte en in Italië wel in staat bleek allerhande informatie na te vragen, zowel tijdens uw verblijf in opvangcentra als buiten de centra, maar niet zou hebben geweten van een zorgpas, is niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in contact stond met medewerkers van sociale diensten en met in Italië verblijvende Somaliërs (notities CGVS, p.27). Nagegaan hoe het kwam dat u als nieuwkomer in Italië niet naar dergelijke basisinformatie had gepolst antwoordde u enkel: "Ik was zo moe van Europa, ik kreeg een document van Italië, ik wilde daar settelen. Ik ging er naar school –u gaf aan taallessen te hebben gevolgd- of zocht een job, over de andere dingen heb ik niets gevraagd omdat ik er niet aan had gedacht" (notities CGVS, p.28).

De door u opgeworpen vertrekmotieven zijn dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijner aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er

niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zou zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is."

Gelet op voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. Zij slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten, nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Uit het betoog in de pleitnota kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Italië waarin de verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië en zij blijft in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont de verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep kon doen of zou kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten, en kunnen er in hoofde van verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend kan stellen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. De verzoekende partij brengt geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS